

אוסף סיפורים "שמב"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אוטובוס ספיישל (יקותיאל יהודה גנזל)

עם תפילת שחרית של אתמול, בבית-הכנסת הקהילתי בחיפה, ניגש אלי אברך, הרב נתן רייניץ שמו, וביקש לשתף אותי בסיפור מופלא של 'השגחה פרטית', סיפור על בחורי ישיבה שנהגו בצורה מעוררת התפעלות, קידשו שם שמים, ובאו על גמולם הטוב במהירות מפתיעה.

הוא סיפר לי על מוצאי שבת האחרונה, הוא עלה על אוטובוס העושה את הדרך מצפת עירו של האר"י הקדוש לחיפה עירו של אליהו הנביא. הנהג עצר גם במירון והעמיס נוסעים. לפני שיצא ממירון לחיפה, הוא נזכר לקום ממקומו ולספור אם אין חלילה נוסע אחד מעבר למה שמותר במגבלות הקורונה. הוא ספר ומצא שיש למעלה ממניין נוסעים שכבר שילמו והתיישבו והתייצבו – אבל חוקית המשך שהותם באוטובוס, אינה מתאפשרת. הכריז הנהג: "אני צריך שכך וכך חברה ירדו מהאוטובוס וימתינו עד שיגיע אוטובוס נוסף!" סיטואציה לגמרי בלתי נעימה. מי יסכים לרדת אחרי שכבר התמקם, ולחכות ולקוות שיגיע אוטובוס נוסף? וכאן נכונה הפתעה לנוסעי האוטובוס.

הייתה על האוטובוס קבוצת בחורים משיבת 'דברי יציב – צאנז' בחיפה. נוסעי האוטובוס התפלאו לראות את הבחורים כולם קמים, בשקט ובמופתיות, לוקחים את פקלאותיהם ויורדים מהאוטובוס. היה זה קידוש ה'. יושבי האוטובוס – לאו דווקא יהודים חסידיים שורשיים – לא יכלו שלא להתפעם מהבחורים העדינים וטהורי המבט שהראו: כך דרכו של בן תורה אמיתי! – מספר המספר. גם אם הסיפור היה נחתם כאן, כבר ראוי ליחד לו מקום בעיתון. מהם ילמדו וכן יעשו. אבל ההמשך מופלא לא פחות.

הפקח שנכח במקום וראה את הבחורים יורדים מהאוטובוס, התפעל. הוא מיהר לדאוג שיגיע אוטובוס נוסף ויסיע אותם ממירון של רבי שמעון לחיפה של רב אבדימי ובצעד מיוחד החליט לעשות צעד נדיר ובלתי סביר. "איפה הישיבה שלכם בחיפה?" שאל הפקח. הבחורים השיבו "ברחוב תל-אביב, בקרית אליעזר". שמע הפקח והורה לנהג: "קח את הצדיקים האלה עד לרחוב תל-אביב, שלא יצטרכו לנדוד בעוד אוטובוסים פנימיים מהתחנה הרגילה ועד הישיבה המרוחקת. קח אותם עד פתח הישיבה".

היה זה תשלום שכר (בעולם-הזהה כמובן, מלבד הקרן קיימת לעולם הבא) על אתר. אילו היו הבחורים נותרים על האוטובוס, היו מגיעים הרבה יותר מאוחר, לאחר נדודים נוספים באוטובוסים פנימיים. ועכשיו – היה להם אוטובוס ספיישל, עד פתח הישיבה. אשריהם. אשרינו*.

בחרבי ובקשתי"

שח הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א (באר הפרשה ויחי תשע"ט): זה עתה שמענו מעשה מאיש יהודי מיקירי קרתא דשופריא ושמו ר' מענדל פ' שליט"א. זיכהו השם יתברך במשפחה לתפארת, בית מלא בבנים ובנות בלי עין הרע, למחייתו הוא עוסק בקניית

ומכירת 'עתיקות' - ספרים וכתבי קודש ושאר חפצי קודש עתיקים, כשהוא מוכר בשער גבוה יותר מכפי שקנה ... וידוע הדבר שבעסק הזה אי אפשר לדעת מה יעלה בסופו, כי לפעמים יקנה ולא יהיו לו שום קופצים ויהא מונח לעד ... ולעיתים יעלה השער בכפל ובכפלים כשרבים יקפצו ויעמדו על המקח. משל למה הדבר דומה, לפורש מצודה בלב ים, שיתכן שיעלה בחכתו דגים גדולים ומשובחים אשר עין לא ראתה... ויתכן שיעלה בידו חרס. כללו של דבר שאין בזה שום כלל... אולם השליך ר' מענדל על ה' יהבו, וכמו שכתב הרמח"ל (דרך ה' ח"ד פ"ה) בעניין התפילה, כי בהתקרב האדם לעמוד לפני השם יתברך וממנו ישאל כל צרכיו ועליו ישליך יהבו, יהיה זה 'ראשית כללי ועיקרי לכל השתדלותו'.

כסדר העולם, גדלו הילדים והגיעו לעת דודים, ובנו בא בקשרי שידוכים עב"ג בשעה טובה ומוצלחת. כמנהג בעלי בתים חשובים קיבל ר' מענדל על עצמו סכומים גדולים ונכבדים, אשר רק היודע תעלומות הוא יוכל להעיד כסף מנלן (מאין ימצא), כאשר כבר כלתה פרוטה מכיסו זה עידן ועידנים ולא נראה באופק שום מקור לעמוד במילתו.

יום רודף יום ולילה ללילה, וזמן הנישואין קרב ובא, ולרש אין כל ואין זכר וסימן לממון. בלילה שקודם החתונה קרא לבניו ולבנותיו ויאמר אליהם, הקבצו ושמעו בניי, הנה העליתי על גבי הגיליון סך כל ההוצאות הנדרשות לי ליום המחרת, וימצא החשבון עולה לעשרים וחמשה אלף דולר. עתה אניח דף זה בקרן זוית, ויחדיו נישא עינינו למרום שיחיש לנו ישועה בקרוב. סחו ילדיו בפילולים (תפילות) אל ישוב דך נכלם, בורא עולם השלם זה הבניין (וכבר פירשו 'השלם' מלשון תשלומים, שהקב"ה הוא ישלם כל ההוצאות...).

עודם מדברים את אשר על ליבם והקול נשמע בנקישות על הדלת החיצונה. פתחו את הדלת והנה ר' שמעון בפתח, והוא איש ידוע בירושלים, מחשובי ונכבדי עדתו, ושמנו לא יפורש מפני... אשר אף לו 'יד ורגל' בעסקי עתיקות. וישאל האיש את רבי מענדל האם יש אצלו 'חדשות' (כשהכוונה ל'עתיקות'). השיב ר' מענדל: אדוני שמעני, אין תחת ידי מציאות גדולות, אלא יש ברשותי ספר 'משנה תורה' להרמב"ם ישן נושן, מלא בהערות וחידושים, אשר מִבֵּין השיטין נראה שמחברו היה גאון עולם, אך דא עקא שלא נזכר על הספר שם בעליו והוא כעין 'שיטה לא נודעת למי'... 'עיינ ר' שמעון בספר אנה ואנה, והיה נדמה לו כי יודע הוא את זהות המחבר. שאל את ר' מענדל: כמה יהא שכר התיווך באם אמצא לו קונה הגון שישלם במיטב?... הבה נסכם שתתן לי חמש אלף דולר. והסכים רבי מענדל.

יצא ר' שמעון ובדק בזריזות וחקר אחר כתבי ידות אחרים להשוות את כתב היד, עד שנודע לו שספר קדוש זה מיוחס להאי גאון קדמון בעל ה'פרי חדש' זי"ע, ואלו הכתבים הם פרי עמלו בקודש. מיהר למכרו לאחד מגדולי הדור שהוא גם ידען נפלא ו'מבין' גדול בכתבי יד ועתיקות, והלה שילם שלושים אלף דולר טבין ותקילין. הפריש ר' שמעון לעצמו חמשת אלפים כפי המדובר ביניהם, ושילשל לידו של רבי מענדל 25,000 דולר במזומן, ממש פלאי פלאות, חושבנא דדין כחושבנא דדין (חשבון מדויק זה חשבון מדויק), והכל שריר וברור וקיים. ועתה בא וראה נפלאות ההשגחה העליונה, כי ספר קדוש זה שכב כאבן שאין לה הופכין בבית הרה"ח המפורסם רבי שלמה פפנהיים ז"ל, וכמעט שהשליכו לגניזה אחר שלא ידע מי הוא כותב החידושים וההערות על הגליון. ופישפש ר' מענדל דנן בבית עקד ספריו של ר' שלמה ומצא את הספר הלזה וקנאו ב-50 דולר בלבד. ולא זו בלבד, אלא שאחר זמן רב שלא הצליח ר' מענדל למכרו ושהה ברשותו תקופה ארוכה באין דורש

ומבקש, כבר הציע ר' מענדל את הספר לבנו תמורת 50 ₪ בלבד, אלא שהלה מיאן ... הרי לפנינו, שכל אותו הזמן שחשב רבי מענדל 'הנה איתרע מזלי והוצאתי מעותיי לחינם בעד ספר זה שאפילו חמישים שקלים אינו שווה'... אך הא-לקים חשבה לטובה, ושמר עליו לבל יקנוהו אחרים, כדי שיהא מוכן לשעת הכושר כשיגיע היום המיועד ויצטרך ר' מענדל למעות הרבה ויתלה עיניו למרום באמונה פשוטה ובבטחון בבורא כל עולמים.

ברכה II

המנהל הדגול של הסמינר בגייטסהד, הרב רבי אברהם כהן סיפר, שבהיותו ממנהלי הארגון "עזרה" בגרמניה ביקר בארץ ישראל, ונכנס כמה פעמים לגאון רבי יוסף חיים זוננפלד. כאשר בא לקבל ברכת פרידה הרכין ראשו לפני הרב זוננפלד וביקשו כי יברכו. הרב זוננפלד ברוב ענוותנותו סירב ואמר: "למה לך ברכה, אתה בריא ויש לך הורים הדואגים לך". ביקש הרב כהן שיתן לו ברכה שיזכה להצליח בעבודתו בחינוך הנוער לתורה ויראה אמיתית. הרב זוננפלד קם ואמר: "את זה מוכן אני לברכו", ובידיים פרושות על ראשו ברכו בכוונה.

המשיך הרב כהן וסיפר: "עברו שנים והמוסד כאן בגייטסהד הגיע למשבר כלכלי קשה, אחרי שנתווספו בפתאומיות עשרות בנות ממדינות צפון אפריקה. לא ידעתי עצה בנפשי. המאפיה לא הביאה לחם, האיטליז סירב לספק בשר, הירקן חדל לשלוח, והמכבסה לא באה לקחת כביסה. צלצלתי יומם ולילה לעסקנים ורבנים ואין עונה. בקושי רב החלטתי לסגור את הסמינר כי באו מים עד נפש. הודעתי לבנות שימצאו ביום שני הבא מקום לימודים אחר, אך כצפוי רובן לא הצליחו להסתדר.

הלילה שאחרי ההחלטה היה לילה קשה מנשוא, והנה רבי יוסף חיים זוננפלד נראה אלי בחלום, ניצב במלוא קומתו כבשעת הברכה ואומר לי: "הרי ברכתך שתצליח, אל דאגה כי השי"ת יעזור ולא יעזוב אותך". ואז הקצתי משנתי. בבוקר הגיעה שיחת טלפון מרבה הראשי של לונדון, המבשרת כי בישיבה שלא מן המניין הוקצב אמש סכום ניכר עבור הסמינר, כדי שיוכל להמשיך להתקיים."

דירה למכירה II (אחת שאלתי)

מעשה שהיה ביהודי בשם טוביה, שהעמיד את דירתו למכירה במחיר זול מאוד, הרבה פחות מערכה האמיתי. מדוע? - משום שבדירת השכן שמעליו, דר אדם הסובל מבעיות נפשיות קשות (רח"ל); ביום הוא עושה רושם כאדם נחמד ובריא בנפשו לחלוטין, אך מידי לילה, מתעוררת אצלו הפרעה נפשית נוראה - הוא מקיץ לאחר חצות, ומתחיל לזרוק חפצים בעוצמה ולרוץ בדירה כאחוז-בהלה... מהדירה נשמעים קולות רעמים, התפוצצות צלחות וכוסות, מחבתות וסירים מתעופפים לכל עבר, טריקות חלונות ודלתות, יללות וצרחות, שמתחלפים מידי כמה רגעים בקולות צהלה, מחולות וריקודים... בקיצור, לגור מתחת לאותו שכן, זה סיוט של ממש, וזו הסיבה שטוביה נאלץ למכור את דירתו במחיר כה זול.

רבים התעניינו אודות הדירה עם המחיר הנמוך והגמיש, אך מיד בתחילת השיחה, כשטוביה גילה אודות השכן מלמעלה, הקונים מיד ירדו מהעסקה ... יום אחד הגיעו בני

זוג, מלווים במתווך. בני הזוג לא הוציאו הגה מהפה, והמתווך סיפר שקיבל מהם הרשאה לנהל את כל המשא ומתן בדבר ביצוע רכישת הדירה, "אין לך מה לשוחח עמם - לחש לטוביה - תדבר ותדון אך ורק עמי". כאשר טוביה הודיע לשלושה אודות הבעיה בדירה, המתווך הגיב: "זו אכן בעיה קשה, נשמע ממש בלתי נסבל, אך בכל זאת נוכל לשבת ולדון בהזלת המחיר, אולי גם נגיע לעמק השווה". ... טוביה אמר כי מחיר הדירה הוא שני מיליון שקלים, ומחמת המטרד הוא מוכן להוריד מאתיים אלף, אך המתווך לא הסכים, ולאחר משא ומתן ממושך, סוכם על הורדה של שלוש מאות וחמישים אלף שקלים.

לאחר חתימת החוזה, הגיע המתווך אל רבו וסיפר: "דבר אחד לא גיליתי לטוביה המוכר - שבני הזוג שרוכשים את דירתו, הם למעשה זוג חרשים... כך שהשכן מלמעלה אינו מהווה עבורם שום מטרד... עכשיו מצפוני קצת מציק לי, שמא מעשיי אינם 'גלאט' לגמרי, שכן השגתי עבור הקונים מחיר כה מוזל, מחמת הרעש הנורא, בו בזמן שהם חרשים ואינם סובלים כלל מהרעש... האם אכן יש דופי כלשהו במעשיי...?".

השיב מו"ר הגאון יצחק זילברשטיין שליט"א: שווי מקח [דירה או כל מוצר אחר], נמדד לפי שער אותו מקח בשוק, ולא לפי שוויו ביחס לקונה. ומכיוון שהמחיר עליו סיכמו המוכר והקונה, הוא אכן מחירה ההוגן והסביר של הדירה, ממילא אין זה משנה כלל מי נכנס לדור בדירה, כי למעשה זו דירה עם פגם שמוריד מערכה, [והרי אם החרש ירצה למכור את הדירה הוא לא ימכרנה במחיר גבוה יותר]. ומאחר וציבור החרשים הוא מיעוט קטן מאוד ביחס לשאר האוכלוסייה, הרי שמחיר הדירה לא מושפע כלל מחמתם, ולכן אין כל עבירה ופקפוק במעשיו של המתווך, אם אכן המקח נמכר במחיר סביר והוגן [לפי נתוני הדירה].

הדירה חיכתה שנה (השגחה פרטית, עלון 57)

אני גר במונטריאול שבקנדה. לפני חמש שנים התכוונתי לחתונתו של בני בכורי. ביקשנו לשכור דירה ממול ביתי עבור הזוג הצעיר, אך התברר שבעל הדירה מכר אותה, ומישהו כבר גר בה. כאשר התעניינו אצל הקונה אודות הדירה, הוא אמר כי קנה אותה על מנת למוכרה. כרגע הוא מוכן להשכיר לנו את הדירה למשך שנתיים בלבד, כי אחרי כן הוא מתכוון לממש את הנכס במחיר גבוה מדי בשבילנו.

הדירה התאימה לנו מאוד. החלטנו שגם שנתיים הן תקופת זמן יפה לתחילת החיים, וחתמנו חוזה עם הגבלת זמן. כעבור שנתיים וחצי התקשר המשכיר להזכיר שתקופת החוזה תמה, והוא עומד למכור את הדירה. עדיין לא נמצא קונה, אבל ברגע שיימצא על הזוג לצאת מיד. הסכמנו ואמרנו לו שבינתיים נמשיך לשכור את הדירה, ומיד כאשר הוא ימצא קונה נצא מהדירה.

עברה עוד חצי שנה, ועדיין לא מצאנו דירה. בתשרי, אחרי החגים, הודיע לנו בעל הבית שהוא מכר את הדירה והקונה רוצה להיכנס בעוד כמה שבועות. בשבילנו כמה שבועות היו זמן קצר מדי בשביל להתארגן, אבל ניסינו להסתדר עם זה איכשהו. ב"ה

באותו זמן בני חגג את הולדת בנו השני למזל טוב, כך שלעת עתה היו הזוג עם ילדיו אצל ההורים. המשכנו לחפש ולחפש דירה מתאימה, אבל היא לא הגיעה. הקונה הלחיץ אותנו לפנות את החפצים מהדירה, ואנו גם ידענו שהצדק אתו, וכך התחלנו לארוז את התכולה בלי לדעת לאן הולכים וציפינו לישועה.

החלטתי להשתדל וסיפרתי לכולם שאני מחפש דירה עבור בני. עיקר ההשתדלות הייתה, שהרמתי יד לשמיים וביקשתי מהקב"ה שישלח דירה מתאימה. באחד הימים, בהיותי מלמד בחיידר, ישבתי ליד מגיד שיעור בהפסקה ואמרתי לו: "אתה גר ברחוב הסמוך לי, אולי יש לך מושג על דירה להשכרה באזור?" הוא אמר שליך הבית שלו ישנן שתי דירות ריקות, אין יוצא ואין בא. יתכן שאוכל לשכור אותן, אך אין לו מושג מיהו בעל הבית. ביקשתי מחבר שמתמצא בחיפושי כתובות שימצא לי את בעל הדירה לפי הכתובת, וכך השגתי מספר טלפון. התקשרתי והוא לא ענה.

המשכתי בהשתדלות עד כמה שלא לידי. הלכתי לבניין שבו שתי הדירות הריקות. ראיתי אור באחת מהן, אך כאשר דפקתי איש לא ענה. דפקתי גם אצל הדירות הסמוכות, ושאלתי את הדיירים אם הם רוצים למכור את הדירה שלהם. אף אחד לא רצה. ירדתי למטה, הוצאתי דף ניר ורשמתי בכתב ידי: אנו מעוניינים לקנות את הדירה שלכם. ציינתי את הפרטים שלי ומספר טלפון בתקוה שבעל הבית יחזור אלי. כעבור יומיים עברתי שוב ליד אותו בנין, בדקתי בתיבת הדואר וגיליתי שהמכתב שהנחתי שם כבר איננו. מישהו לקח אותו.

יומיים אחר כך התקשר אלי גוי שהיה בעל הדירה. הוא אמר שהוא נמצא כאן ומחכה לנו. הגענו ושמענו ממנו שיש לו כאן בבניין שתי דירות והוא מעונין למכור את שתיהן במחיר טוב. הסכמנו. נותרו לנו שתי בעיות. האחת - מרגע שמסכימים לקנות דירה עד שקונים אותה בפועל אחרי כל הברוקרטיה עם הבנק עובר זמן, ואנחנו לחוצים מאד, והשנייה - הגוי מתגורר בדירה והבית מלא בחפציו, ואורך זמן לפנות הכל. לשתי הבעיות היה פתרון מידי - הגוי אמר שהוא מוכן להראות לנו את הדירה השנייה, הריקה, בקומה התחתונה, ואם נרצה, הוא מסכים שניכנס לגור בה מיד. הוא פתח בפנינו את הדירה, והנה פלא - דירה נאה, נקיה, מרווחת ונעימה מקדמת את פנינו, כאילו היא רק חיכתה לבני ולמשפחתו היקרה. נשאר רק להכשיר את המטבח. זהו זה. נושענו.

ביום המחרת כבר נכנסה המשפחה הצעירה לגור בדירה. שאלתי את הגוי: מתי ראית את המכתב שלי בתיבת דואר? ענה לי הגוי: האמת היא שהיום איני גר כלל כאן במדינה, וכבר לפני שנה רציתי למכור את הדירה. הגעתי לכאן לכמה ימים בשביל לטפל במכירה, אבל אז קיבלתי הודעה שאבי חולה ונסעתי להיות אתו. לפני כמה ימים הגעתי לכאן שוב כדי לטפל במכירה של הדירה, ואז מיד ראיתי את המכתב שלכם. רגע אחרי שראיתי את המכתב התקשר עוד מישהו להתעניין בנכס, אבל אתם הייתם ראשונים. לכן הקדמתי אתכם. הדירה הזאת צמודה מצידה האחורי לצד האחורי של הדירה שלי. גם סידרנו עירוב כדי שנוכל לטלטל בין הדירות בשבת. בקיץ האחרון, עם התפשטות הוירוס ברחבי

המדינה, לא אפשרו לנו כל כך לצאת מהבתים. בתי מדרש והמקוואות היו סגורים, והמקום היה לנו למשיב נפש, שעה שהקמנו מקווה בדירה. מים חמים משכנו מהדירה שלי לדירה ההיא על ידי צינור, שנוכל לטבול ולהתכונן לתפילה כדבעי ובנחת. עתה התברר שבשעת קניית הדירה עוד לא ידענו איזו מתנה מיוחדת קיבלנו מן השמים.

כל מה שה' עושה - הפל לטובה (פניני עין חמד, גיליון 826)

להלן סיפור, המעובד מתוך 'קול תודה'. יש בו כדי ללמדנו, כי כל מה שהקב"ה עושה - הכל לטובה. אומנם לא תמיד אנחנו יכולים להבין. לעיתים, בשעת מעשה, אנחנו יכולים להתמרמר ולהתמרד ולפנות, חלילה, בטרוניה כלפי מעלה. מעשה זה נראה לנו כשלילי, וחלילה כמעשה לא טוב. אולם, לעיתים, אחר כך הקב"ה מוכיח לנו, עין בעין, כי כל מה שנעשה - הוא לטובתנו. להלן הסיפור מפי בעל המעשה :

כבר התרגלתי, שכל פעם שמשוהו לא מסתדר לי, אני מכריז בקול: "תנו לאבא בשמיים 'את המיקרופון'... בוא נראה מה יש לו לומר על זה". הלכתי עם בני לקנות לנו חולצות לחג. בכל פעם שאני הולך לקנות חולצות, אני מתפלל שאמצא חולצה, שתתאים למידותיי, כי הן גדולות מהרגיל, ותהיה עשויה מבד נעים, כי אני רגיש מאוד לכך. עברנו בכמה חנויות ללא הצלחה. לבסוף, לאחר חיפושים ארוכים וממושכים, מצאתי את החנות המתאימה, שמוכרת מידות אלו. ניגשתי למוכר וביקשתי חולצות לפי המידה שלי. לאחר בדיקה קצרה אמר לי המוכר, כי המידה אזלה. רק עוד שבועיים יגיע משלוח נוסף של מידות אלו. אמרתי לבני: "בוא ניתן לאבא שבשמיים 'את המיקרופון'. ככה רוצה ה' יתברך, שלא יהיו חולצות לפי המידה שלי. נבוא בעז"ה עוד שבועיים". הודיתי לה' שלא קנינו, כי אם כך רצה הבורא - הרי שזה הכי טוב עבורי.

לאחר שבועיים באתי שוב. הפעם החנות היתה סגורה. אמרתי בליבי, שנראה לי שבורא עולם מתכנן עבורי משהו טוב, ואני סקרן לדעת מה. בפעם השלישית שבאתי לקנות, הייתי עם הבן והחנות היתה פתוחה. ניגשתי למוכר וביקשתי ממנו למצוא עבורי חולצה במידה שלי. לאחר זמן קצר המוכר הביא לי שמונה חולצות מתאימות בצבעים שונים בדיוק במידה שלי! נותר לי רק לבחור את הצבע שאני רוצה! החלטתי, שאני קונה את כולן. כך לא אתקע כשאצטרך חולצה נוספת. כשבאתי לשלם, גיליתי, שאת כרטיס האשראי השארתי בבית... המרחק בין הבית לבין החנות לא היה קצר! לקח לי חצי שניה להתעשת, ואז נזכרתי בהודיה לה'. "תנו לאבא שבשמיים 'את המיקרופון'". אמרתי לבני בנחישות: "אתה עוד תראה שיצמח מזה דבר טוב, אך כעת אני באמת לא מבין".

לא היה לי זמן לחזור לחנות ותכננתי להגיע אליה שוב במהלך שבוע הבא. כעבור יומיים, אחי התקשר אלי. באותו הזמן הייתי בדיוק באמצע משהו, כך שלא יכולתי לענות לשיחה. חזרתי אליו כעבור שעתיים". מה רצית?", שאלתי אותו. "סתם, רק רציתי לשאול מה נשמע", הוא ענה. "תגיד, מה זה הרעש שאני שומע? היכן אתה נמצא?", שאלתי. אני נמצא בחנות חולצות ברחוב...". הוא נמצא בחנות שבה הייתי לפני יומיים. אולי אבקש

מאחי שירכוש עבורי לפחות מספר חולצות ולאחר מכן אשלם לו, כך חשבתי. ניצלתי את ההזדמנות ואמרתי לו: "תעשה לי טובה, האם תוכל להביא לי מספר חולצות במידה... אני אשלם לך אחר כך, כשאפגוש אותך." אחי ניגש למוכר ולאחר מספר דקות ספורות אמר לי: "המידה הזאת אזלה, יקח כמה שבועות, עד שהוא יקבל אותה למלאי."! באותו רגע כבר הציף אותי גל של כעס. כמה מניעות על החולצות האלו! מה, לא יהיו לי חולצות לחג? שוב הרגעתי את עצמי: "תנו לאבא שבשמיים 'את המיקרופון'... הכל לטובתי. מי יודע, כמה צער ה' חוסך לי כעת".

חצי שעה לאחר מכן אחי סיים את קנייתו בחנות. הוא שילם ופנה לחזור לביתו. כשהוא יצא, מישהו רדף אחריו: "סליחה, אפשר לשאול אותך שאלה?" שאל אותו יהודי שהיה בחנות. כן, בטח", אחי ענה לו. "איזו מידה חיפשת, שהמוכר ענה לך שנגמר?". אחי נקב במידה הרצויה. "תקשיב לי", הוא אמר, "הבן שלי קנה לעצמו עשר חולצות במידה הזו כאן בחנות". "העניין הוא, שהוא עבר ניתוח וירד במשקל. החולצות כבר לא מתאימות לו, אך מכיוון שהוא לא שמר את הקבלה, המוכר מסרב להחליף לו אותן למידה קטנה יותר". הוא המשיך: "אני מוכן למסור לך אותן, אבל בתנאי אחד, שלא תשלם לי על זה שקל כי זו המצווה שלי".

במקום לקנות כל חולצה במאה ועשר ש"ח, הכל הגיע אלי הביתה במשלוח ארוז בשווי 1100 ש"ח בחינם! כמעט כולן חדשות! עכשיו הבנתי למה החולצות אזלו, למה כרטיס האשראי נשכח בבית ולמה החנות היתה סגורה וכו'... הודו לה', כי טוב כי לעולם חסדו. "נתתי" לאבא שבשמיים "את המיקרופון" – ובהחלט היה לו מה לומר.

מוסרים את נפשם עבור ישועת ישראל (סיפורי צדיקים, גליון 445)

סיפר לי הרה"צ רבי יוסף טויסיג אדמו"ר מבלעד זצ"ל מעשה שהיה בדידו.

בחורף שנת תשל"ב קיבל שיחת טלפון בהולה מאמו שימהר לבוא לירושלים, כי מצבו של אביו שהיה חולה במחלה הידועה רח"ל הורע, ואם לא יבוא מיד עלול להיות מאוחר. הזמין מיד מונית ונסע. בדרך נזכר שלא טבל באותו בוקר במקווה טהרה, חשב איך אסע להיפרד מאבי הצדיק בלא לטבול? הואיל ובמרתף ישיבת נדבורנה הייתה המקווה פתוחה בכל שעות היממה. ביקש מהנהג להסיעו לשם ולהמתין לו עד שיטבול. כשנכנס מצא שם את כ"ק מרן ה"דבר חיים" מנדבורנה זיע"א. פנה אליו הרבי במתק לשונו ושאלו מה אתה עושה כאן בשעה כזו? מי שאינו יכול לישון הולך למקווה, כך ביקש הרבי לתרץ את טבילתו שלו במקווה. מרוב כאב ועגמת נפש נעתקו מפיו המלים. שב הרבי על שאלתו, והשיב שקיבל קריאה טלפונית מאמו שאביו חולה מאד, ועומד לפני יציאת הנשמה ל"ע. ענה לו הרבי על אתר, ניחא, תטבול במקווה ואחר כך תעלה אלי ותשתה כוס קפה, אין לך מה למהר.

חשכו עיניו, שכן הבין שהרבי אינו רוצה שיהיה נוכח בעת הפטירה, שמא אינו ראוי, ואולי חפץ הוא למנוע ממנו את רגעי הצער הנוראים. אבל אימא ביקשה, חשב לעצמו,

ופנה ואמר לרבי בקול רוטט, אבל רבי, המצב קשה מאד, חייב אני לנסוע, הרגיעו הרבי במלים ברורות, הערב לא יקרה מאומה, אין לך מה למהר. מששמע מלים מפורשות אלו, נרגע, טבל ועלה. שילם לנהג המונית ושלחו לדרכו, ועלה לחדרו של הרבי.

כבדו הרבי בכוס קפה, והוא החל לבקש ולהעתיר, שיברך את אביו ברפואה שלמה. אמר לו הרבי, הן אביך חולה במחלה הידועה ויודע אתה שהיא חשוכת מרפא. ניסה לטעון שאפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם לא יתייאש מן הרחמים, והצדיקים מלומדים בנסים, היפלא מה' דבר? ורצון יראיו יעשה. בעודו עומד וטוען נשמעו נקישות בדלת. הרבי הסתכל בשעונו, השעה הייתה לאחר חצות, ביקש מהאדמו"ר מבלעד שייגש לפתוח את הדלת, פתח את הדלת, וראה אישה לבושה בלבוש בלתי הולם המבקשת להיכנס אל הרבי. שב לחדר הרבי וסיפר על כך. קם הרבי. יצא את החדר וביקש מהרבנית שתבדוק מה רצון האישה? אמרה האישה לרבנית שברצונה לדבר עם הרבי. נתנה לה הרבנית מלבושי כבוד ופתחה בפניה את דלת החדר. באה האישה והחלה לבכות, שעברו שנים רבות מנשואיה ועדיין לא נפקדה. היא שמעה שהרבי פועל ישועות, לפיכך באה להתחנן ולהעתיר שיברך אותה בבנים. הקפיד הרבי ואמר, האם כך באים לרבי בלבוש לא מכובד, האם כך רוצה את להיוושע? בכתה ואמרה שבעלה כעס עליה וזרק אותה מהבית שתלך לרופא ותתרפא, נעל מאחריה את הדלת. ומה תעשה? הלכה לשכנתה וזו יעצה לה שתלך אל הרבי מנדבורנה שהוא פועל ישועות, ובכן באה. שאלה הרבי האם בעלך מניח תפלין? לא ידעה מהו שח, תיאר הרבי את התפלין, קופסאות מרובעות קטנות שחורות על היד והראש. ענתה, שמימיה לא ראתה כאלו. שאל על אודות שבת, וענתה שהיא מדליקה נרות, היא זוכרת שאצל אמה היו מניחים פח על הלהבות, יותר אינה יודעת. שאל על שמירת גדרי קדושת הבית היהודי? והשיבה שאינם נשמרים. אמר הרבי אם תבטיחי שתשמרו שלוש אלו, תפלין, שבת וקדושת הבית, הריני מבטיח לך בן. ותכבדו אותי בסנדקאות. ענתה האישה, תפלין ושבת ביכולתי להבטיח, אבל גדרי קדושת הבית עלי לשאול את בעלי. אמר לה הרבי לכי לביתך ותשאלי את פיו, אם יסכים תבואו לכאן, יכולים אתם לשוב אפילו הלילה. האישה הלכה והאדמו"ר מבלעד קם אף הוא להיפרד מהרבי, אמר לו הרבי, כדאי לך להישאר, אני צופה שיקרו הלילה דברים מופלאים.

כעבור שעה וחצי, נקשו בדלת האישה שבה בלוויית בעלה. הרבי שב ואמר להם, שאם יקבלו על עצמם שלוש אלו, הנחת תפלין ושמירת שבת וקדושת הבית, הוא מבטיח להם בן למזל טוב. ענה הבעל שאינו יודע מהי קדושת הבית. הסביר לו הרבי דינים אלו באר היטב, סבר הבעל וקיבל. ראה הרבי שהבעל תולה את הסכמתו בזמן, ישמור עד שייוושע ואז ישוב לסורו. הזהירו ואמר לו שאם יעבור על כך במזיד ימות בנו בו ביום רח"ל. ראה הבעל שהעניין רציני ואמר, אני מקבל על עצמי התחייבות קשה בדברים שלא הורגלתי בהם, רצוני שגם הרבי יקבל על עצמו התחייבות כתובה וחתומה. האדמו"ר מבלעד התקומם לשמע הדברים, אבל הרבי קיבל אותם בהבנה, הוא נטל פיסת נייר וכתב עליה לאמר, אני חיים מרדכי בן מלכה מוסר את נפשי לילד שייוולד מן פלוני בן פלוני ופלונית בת פלונית כעבור שנה מן היום הזה. ועד על כך ה"תולדות" הקדוש זיע"א והצניע את

הפתק בספר "תולדות יעקב יוסף" שהיה מונח לפניו על שולחנו. נפרדו ממנו בני הזוג ופנו לדרכם. האדמו"ר מבלעד נרעש למראה עיניו ומשמע אזניו, והחל לטעון בפני הרבי, הנה הרבי עומד להושיע למעלה מדרך הטבע, אנשים שלא שמרו שבת ולא הניחו תפלין. הלוא יושיע למעלה מדרך הטבע את אבי ששמר כל ימיו שבת כהלכתה, והניח תפלין בקדושה וטהרה. ענהו הרבי, יוסף, יוסף, הלוא תבין, הרי קראת את התחייבותי שאני מוסר את נפשי, ובכן, אין לי כלום, ומה אוכל ליתן לך? בשעה שלוש לפנות בוקר עזב האדמו"ר מבלעד את בית הרבי, ורשם לעצמו את היום ואת השעה.

כעבור שנה החליט לעלות לבית הרבי, והרבי פתח לפניו את הדלת ואמר לו: יוסף, יוסף, חשבת שטבועה בך אמונת צדיקים חזקה יותר, ובכל זאת הכנס. נכנס ושהה בחדר. כעבור מחצית השעה, צלצל הטלפון, בעברו השני של הקו היה הבעל שבישר, שלפני כחצי שעה נולד לו בן. הרב קובלסקי שכתב סיפור זה, סיימו במלים: כמה גדולים דברי הצדיקים שמוסרים את נפשם עבור ישועת ישראל.